

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

4

SKANDALINGIEJI SAMERFILDAI

DIANE GASTON

Sistros paliesti

Knygute.lt

Diane Gaston

AISTROS PALIESTI

Keturių knygų serija
„Skandalingieji Samerfildai“
Ketvirta knyga

Versta iš Diane Gaston, Bound by Their Secret Passion, 2017

© Diane Gaston, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2017

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0213-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

~1~

1816m., Kalėdos

Lorena atsilošė į karietos minkštą odinės sėdynės atlošą. Iš mėnesienos nutvieksto pieno spalvos dangaus plazdeno snaigės. Laukuose žėrėjo sniegas, buvo girdėti žirgų kanopų taukšėjimas ir ratų dardėjimas. Tobula puikios dienos pabaiga. Ji visą dieną svečiavosi pas abi savo seseris su jųdviejų vyrais ir matė savo mylimą vyrą.

Ačiū Dievui, kad jos pačios sutuoktinis atsisakė vykti kartu.

Jos vyras Tinmoro grafas, įkopęs į aštuntąją dešimtį ir bent penkiasdešimčia metų už ją vyresnis, uždraudė jai švęsti Kalėdas su seserimis jų vaikystės namuose Samerfildų dvare. Lorena nepakluso valdingo vyro nurodymui. Iš ryto nupėdino penkias mylias iki Samerfildų namų. Ir tada snigo, bet šaltukas ją atgaivino ir suteikė energijos.

Tinmorų dvare gyvenimas slinko visiškai kitaip. Ten jai tekdavo gniaužti visus jausmus, kad paprasčiausiai ištvirtų dieną.

- Ar tau nieko nenutiks? - paklausė šalia jos

sédintis vyras.

Lorena pasisuko į jį, ir širdis, kaip visuomet, suplazdėjo pažvelgus į Delą Samerfeldą, Penfordo grafą, kuris paveldėjo jos vaikystės namus. Jo žydros akys švietė net blausioje kariatotos šviesoje. Dailios lūpos neramiai papūstos.

Ji negalėjo atplėšti akių nuo tų lūpų.

– Spėju, jis jau miegos. Žinai, jis anksti eina ilsėtis. – Lorenai nereikėjo aiškinti, kad kalba apie savo sutuoktinį.

– O kaip dėl rytdienos?

Ji mylėjo tą balsą, tokį gilų kaip patys žemiausi fortepijono tonai, kuriuos galima ne tik išgirsti, bet ir pajusti.

Kaip kvaila tarytum mokinukei, sulaukus brandaus dvidešimt ketverių metų amžiaus, pamesti galvą! Ji juk ištekėjusi dama, o Delas su ja tiesiog mandagus.

Bet ne, jis visą laiką buvo daugiau negu pasprasčiausiai mandagus.

Jis buvo geras.

Mažų mažiausiai dabar jai norėtųsi, kad jis dėl jos nerimautų. Arba galvotų apie ją. Delas neturi sužinoti, kad jis neišeina jai iš galvos. Arba kiek daug jai reiškia jo gerumas.

Lorena nusišypsojo.

- Blogiausia, ką man teks iškęsti, bus plūdimas, bet tiek galiu užsidirbti ir parinkusi netinkamą patiekalą pusryčiams, taigi esu pripratusi.

Delas susiraukė ir nusuko akis.

- Lygiai taip pat tikėtina, kad jis išvis nieko nepasakys, - greitai pridūrė ji. - Negali žinoti.

Delas primygtinai įsisiūlė pavėžėti ją iki Tinmorų dvaro savo karieta ir pasišovė pats ją palydėti. Lorena brangino tas retas akimirkas su juo vienuodu, kai galėdavo apsimesti, kad jie pasaulyje vieni ir kad ji nebuvo priversta tekėti už Tinmoro.

Nors niekas jos nevertė. Ji pati pasisiūlė. Pasielgė taip todėl, kad jos tėvas paliko savo vaikus be skatiko, ir Lorena nesugalvojo, kaip kitaip padėti seserims ir įbroliui. Ji pasižadėjo ištekėti už Tinmoro ir paskirti savo gyvenimą jo patogumui. Mainais už tai jis sutiko skirti dosnius kraičius jos seserims ir užtektinai pinigų broliui, kad šis galėtų tapti kapitonu.

Tačiau viskas susiklostė kitaip. Seserys su broliu atrado laimę, ir kas galėtų pasakyti, kad tai įvyko ne nepaisant Tinmoro pastangų, bet kaip tik dėl jo?

Jų laimė Lorenai buvo ganėtinai atpildas,

nors ir kainavo laimę jai pačiai.

- Diena buvo išties nuostabi, - pasakė ji Delui.

Ji vėl pasijuto artima seserims. Mėgavosi džiaugsmu, kuriuo tiedvi dalijosi su savo vyrais.

Ir džiūgavo būdama šalia Delo.

Jis vėl pasisuko į ją, sutiko jos akis ir sušildė žvilgsniu.

- Džiaugiuosi.

Kartą, dar būdama maža, Lorena papuolė į audrą. Žaibas trenkė į netoliese jos augusį medį, taip arti, kad ji pajuto aplinkui ir visame kūne traškančią įtampą. Kartais, būdama su Delu, ji jautėsi lygiai taip pat.

Argi ne paikystė?

Karieta pasiekė geležinius Tinmorų dvaro vartus, ir keleivių žvilgsniai išsiskyrė. Tarytum grūmojantys pirštai iškilo didingi namo kupolai.

Bet ji nepadarė nieko blogo, tik nepaklausė vyro, kuriam visai nebuvo reikalo neleisti jai lankytis Samerfildų dvare. Juk nieko blogo, kad troško praleisti Kalėdas su seserimis jų vaikystės namuose. Jos susižavėjimas Delu neturi su tuo nieko bendro. Be to, meilė De-

lui – Lorenos paslaptis, apie kurią niekas niekada nesužinos.

Tik jau ne Delas.

Karietai sustojus priešais įėjimą, liokajus atidarė duris. Delas išlipo ir pasisuko į Loreną. Leisdamasi karietos laipteliais, ji įsikibo jam į ranką, šiltą ir stiprią.

Grafas palydėjo ją iki akmeninių laiptų, kurie vedė prie masyvių raudonmedžio durų. Tarpduryje laukė vyresnysis liokajus.

– Ačiū, Delai, – sumurmėjo Lorena, nedrįsdama pakelti akių.

Jis žingtelėjo atatupstas, o ji per slenkstį žengė vidun, kur vestibulyje, pasirėmęs ant lazdelės ir akimis svaitydamas žaibus, laukė jos vyras.

Delas žiūrėjo, kaip Lorena pranyksta už durų. Negalėjo susitaikyti su mintimi, kad reikia atiduoti ją tam seniui, kuris yra jos vyras ir kuris vieną dieną nekreipdavo į ją jokie dėmesio, kitą – burnodavo. Gyvenimas negailestingai trumpas. Kiekvienas turėtų, kol gali, branginti artimiausius ir brangiausius žmones.

Pro uždaromas duris atsklido gargždus Tinmoro riksmas.

- Pasisvečiuoti pas seseris, ką? Veikiau pasimatyti su meilužiu! Aš tau parodysiu!..

Durys užsitrenkė.

Delas sustingo.

Meilužis?

Juokinga! Ji atėjo pasimatyti su seserimis ir nieko daugiau, ir Tinmoras tai puikiai žinojo.

- Užtruksiu tik minutėlę, - šūktelėjo Delas vežikui.

Nesivargindamas belstis, jis atplėšė duris.

Liokajus atšoko, Tinmoras iš nuostabos išsprogino akis.

- Sere, kaip drįstate!

Tinmoras stovėjo didžiulių laiptų apačioje. Lorena buvo bepasiekianti pirmąją laiptų aikštelę.

- Lorde Tinmorai, jūs klystate... - pradėjo Delas.

- Nereikia aiškinti, - nutraukė jį Lorena. - Delai, prašau. - Tačiau panika jos balse jo neįtikino.

Tinmoras kaukštelėjo lazdele į marmurines grindis ir pamojo žmonai eiti.

- Keliauk į savo kambarį. - Tada bedė lazdele į Delą. - Aš su jumis pasikalbėsiu.

Tinmoras nusivedė vyrą į nedidukę svetainę, ne tą prabangiąją, kurioje Delas lankėsi, kai buvo užsukęs kaimyniškai pasilabinti su Tinmoru, bet mažesniąją, skirtą ne tokiems garbiems lankytojams ir prekeiviams.

- Sere, jūs neteisingai supratote, - vos įėjęs į kambarį prabilo Delas.

- Aš viską suprantu, Penfordai. Flirtuojate su mano žmona nuo praėjusio sezono, o paskui jums dar užtenka įžūlumo pasikviesti ją į savo namus... - seniokas kalbėjo neaiškiai, tarytum būtų pernelyg įkaušęs.

- Kad per Kalėdas ji galėtų susitikti su sese-rimis, - įsiterpė Delas. - Kvietime buvo nurodytas ir jūsų vardas.

- Cha! - kilstelėjo nosį aukštyn Tinmoras. - Gudrybė! Žinojote, kad aš neateisiu.

- Nieko aš nežinojau. - Delas nesigraužė, kad Tinmoras atmetė kvietimą. Tas senis sugeba aptemdyti ir smagiausią nuotaiką.

Vešlūs Tinmoro antakiai pakilo.

- Nelaikykite manęs kvailiu. Nuolat lankėte ją mieste, matėtės per visus renginius, į kuriuos mes buvome kviečiami.

Žinoma, kad Delas buvo prie jos priėjęs. Argi neprivalėjo pasisveikinti kaip pažįstamas

džentelmenas? Per tolimą giminaitį paveldėjo jos tėvo žemes – juk to pakanka, kad parodytų jai gerumą.

– Jūs, sere, palikdavote ją vieną.

Tinmoro veidas išraudo, balsas pakilo iki rėkimo.

– Drįstate mane kritikuoti, nors pats flirtuojate!

Ar senis iš proto išsikraustė? Nejau nesupranta, kaip sunku buvo jo žmonai tuose pokyčiuose ir sambūriuose? Dėl tėvų skandalų ir santuokos su Tinmoru didžiama aukštuomenės vengė Lorenos. Pasinaudodamas savo stipria padėtimi, Tinmoras būtų galėjęs palengvinti jos gyvenimą.

Jeigu būtų buvęs šalia žmonos.

– Niekas su niekuo neflirtavo! – Delo balsas užgožė Tinmorą. – Jūsų žmona paprasčiausiai pabendravo su seserimis. Jei būtumėte atvykęs, ir pats būtumėte pamatęs.

– Cha! – vyptelėjo Tinmoras. – Jos seserys pasileidusios kaip ir jų tėvai. Todėl ir uždraudžiau jai ten eiti; be to, draudžiu jai būti jūsų draugijoje.

Delas sutiko Tinmoro dėbčiojimą.

– Uždraudėte jai eiti? Aš gavau jūsų pasirašy-

tą žinią, kad priėmėte kvietimą.

Tinmoro akys pradėjo lakstyti į šalis.

- Aš persigalvojau.

- Paskutinę minutę. - Delas įtarė, kad specialiai, vien tam, jog kuo labiau įskaudintų žmoną.

Tinmoras žinojo, kaip Lorena atsidavusi seserims. Ji ištekėjo už jo vien todėl, kad seserys su broliu turėtų tokių galimybių, kokių neteko, kai tėvas paliko juos be skatiko. Tinmoras neabejojo, kad ji norės praleisti Kalėdų dieną su artimaisiais.

Vienas Dievas žino, ką padarytų Delas, kad galėtų praleisti dar vienas Kalėdas su saviškiais. Niekas jo nesustabdytų.

Niekas, išskyrus mirtį.

Tinmoras prunkštelėjo. Delas akimirkai buvo jį pamiršęs.

- Bandote išsisukti nuo tiesos, Penfordai, - apkaltino jį senasis lordas. - Man už nugaros sanguliaujate su mano žmona!

Delas pasilenkė, kad pažvelgtų Tinmorui į traiškanotas akis.

- Tai visiška nesąmonė, sere, ir jūs puikiai tai žinote. Daugiau nesiklausysiu šitų niekų.

Apsisukęs vyras žengė pro duris. Jau buvo

vestibiulyje, kai išgirdo pavymui taukšint Tinmoro lazdele.

- Nedrįskite išeiti be mano leidimo! Aš dar su jumis nebaigiau...

Delas pakėlė akis ir išvydo ant laiptų tebes-tovinčią Loreną. Kiek ji nugirdo? Jis nusiskubino prie liokajaus pravertų durų.

- Palaukite! - trepsėdamas iš paskos riktelėjo Tinmoras.

Delas išėjo laukan ir ėmė leistis akmeniniais laiptais. Senasis lordas galiausiai jį pasivijo.

- Nesiartinkite prie mano žmonos! - užsimojo ant Delo lazdele Tinmoras.

Delas sugavo už lazdelės, kol Tinmoras nespėjo kaukštelėti jam per galvą.

Senasis lordas paleido lazdele ir griebėsi rankomis už galvos. Plonai riktelėjęs, susvyravo atatupstas. Delas ištiesė ranką, norėdamas sulaikyti senioką, bet šis slystelėjo ant snieguotų laiptų ir nudardėjo žemyn. Galva trenkėsi į grindinio akmenis.

Ir nutilo.

~2~

Delas puolė laiptais žemyn prie gulinčio vyro.

- Milorde! - Jam pavymui iš namų išlėkė liokajus.

- Kas nutiko? - tarpduryje pasirodė Lorena.

- Jis nugriuvo, - atsisuko į ją Delas.

- Nugriuvo? - riktelėjo liokajus. - Na, jau ne! Jūs jį nustūmėte.

Vienas iš Delo vežikų nušoko nuo pasostės.

- Lordas Penfordas nieko nepadarė. Pats mačiau, kaip jis nugriuvo.

- Jeigu jis lieptų, tai ir pameluotum, - atrėžė liokajus.

Dunksinčia širdimi Delas prispaudė pirštus Tinmorui prie kaklo, bet žinojo neužčiuopsiąs pulso. Tarnaudamas kapitonu britų armijoje per Pirėnų karą Delas užtektinai prisižiūrėjo mirčių, kad akimoju suprastų, kas atsitiko. -Timpltelėjo vieną Tinmoro voką. Žvilgsnis buvo blausus, vyzdys išsiplėtęs. Jis nieko nebegalės padaryti.

Delas pakėlė akis į Loreną.

- Jis negyvas.

Moteris prisidengė burną ranka....